

Čemu vas je naučio stvaralački opus Alekseja Brkića, jednog od najznačajnijih srpskih arhitekata druge polovine 20. veka?

Aleksej je uspeo da svoju svestranost sublimira u u svojoj praksi. U objektima koje je izgradio prepoznaju se umetnički i filozofski kapacitet, kao i matematičko razumevanje lepog koji su ga odlikovali. Jedan od mojih prvih poslova kada sam se vratio iz Londona bila je rekonstrukcija OŠ Lazar Savatic u Zemunu, koja i onako devastiranog enterijera mi se učinila posebnom sa svetlim holom, kao zastakljenom terasom, koji gleda na Dunav. Upravo to me je navelo da istrazim ko je arhitekta ovog objekta i upoznam se sa delom Alekseja Brkica.

Za vašu arhitekturu bi se moglo reći da nije konfekcijska, već da ima karakter. Na čemu ga gradite?

Duboko verujem da čovek zaslužuje bolje a da arhitektura uvek treba da ponudi više. Više pitanja, više promišljanja, više posmatranja, više inovativnosti. Upravo tako i oblikujemo rad u studiju, koji možda posledično okuplja arhitekte i stvaraoce sa izrazitim karakterom. U koliko je arhitektura koju stvaramo nekoga navela na provokaciju misli, ako je prostor uticao na preoblikovanje dnevnih životnih rutina i ako vas je navela da preispitate okruženje u odnosu na nju, bio bih veom zadovoljan. To bio onda bio transfer karaktera koji pominjete kao doprinos društvu sa karakterom, sto je kontra teza društvu kao potrošačkoj masi.

Prošle godine ste predstavili Srbiju na Bijenalu arhitekture u Seulu sa projektom Samoodrživi Beograd. Šta je samoodrživo u prestonici Srbije i kako to iskoristiti? Ja sam srpski arhitekta i gde god da se pojavi moj projekat osim sebe predstavljam i Srbiju. Tako je bilo i u Seulu gde je moj projekat koji se bavi beogradom odabran od strane direktora bijenala Dominika Peroa (Dominique Perrault) da bude predstavljen kao jedan od inovativnih modela koji podržava koncept samoodrživosti gradova. Beograd je svoj kapacitet za samoodrživoscu potvrdio kroz svoje deset vekovno postojanje, ali on nikada nije sistematizovan i instrumentalizovan na način da bude planiran a ne posledičan i stihijski. Upravo ovaj projekat to čini. On nudi set modela za povezivanje postojeće površinske infrastrukture sa budućom podzemnom infrastrukturom kroz niz različitih podzemnih objekata čijim pomeranjem 'pod zemlju' se oslobadja prostor za više parkova i javnog prostora. Ovaj projekat je svojevrsni manual za planiranje i plansku regulativu podzemnog prostora grada.

Da imate čarobni štapić koje urbanističke i arhitektonske probleme Beograda biste najpre rešili?

Savremena kultura instantna nije primenljiva na arhitekturu i urbanizam. Urbanizam grada ne možete stvoriti niti razoriti za par godina, Da bi rešili jedan deo saobraćajnog problema u Beogradu potrebno je preko deset godina za izgradnju metroa, isto toliko je potrebno i da stvorite problem, činjenjem ili ne činjenjem. Postoji zamena teze u javnosti gde se nezadovoljstvo sa kvalitetom onoga sto se gradi pomnoženo sa kvantitetom izgradnje projektuje na urbanizam. Osuđenost na izbor prostora za život je svedena na bezkarakterne objekte koji ne nude elementarno prostorno dostojanstvo čoveku radja revolt koji je svesno ili nesvesno kanalisana ka urbanizmu. Suštinski ljudi žele kvalitetnu arhitekturu, žele parkove i uređene javne prostore kako bi im život u gradu bio funkcionalan i smislen. Dobar i jedinstven primer onoga sto Beograd gradi je linijski park koji će posledično postati pešačko - biciklisticka magistrala povezujući Adu Hujiu sa Adom Ciganlijom. Mislim da je ovo dobar model za premrežavanje celog grada.